

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

[illegible]

ללא שנו. היכא לחובלת ראשונה ראשונה דלין מנטרפת לפרוטה: אלא דאמר לה צו וצו וצו. ללא גמרי קידושין ולא י נקנה לה עד נתינה אחרונה שהיא גמר דצורו וכבר היו הראשונות מלוה: אכל צאלו. מקבלת הראשונה לא צאתה לידה צמורת מלוה דמשגגמר

הדיבור ה' הקהל נה צמורת קדושין
וכי אכלה ממידה קא אכלה ואפילו
אכלה ראשונה ראשונה מקודשת
יש בכולן שזה פרוטה: ה"ג אם
אמר לה באלו אפי' אוכלת נמי
מקודשת: באלון ברמון בגגו. אלון
אגלנטי בלע"ז והוא מאכל חזיר
יער ובשון אשמן איילין וגם בני
אדם אוכלין ואלון אותם בלש
כרמונים: ה"ג צו ובזו אם יש
בכולן כו' צו נטלתו ואכלתו ועוד
צו ועוד צו וכו'. והאי דפליגיהו
למרי צבי דרישא ומציעתא ותנא
במרייהו אם יש בכולן משום דבעי
איפלוגי במציעתא בין אוכלת למנחת
דמפרש ואזיל: הניחא כו'. לאו
לברא פריקין אכלת לעיל קאי
דמתרעין היתה אוכלת ממני' לרב
ושמאל אישא ולרבי דמי אסיפא
הניחא לר' אמרי דאוקמה ליהיה אוכלת
דמנתימן אסיפא דלוי כללא ומאי
באחת באחרונה הכא נמי היתה
אוכלת דברייתא קאי נמי אכללא
דמני בה צו ובזו אם יש בכולן
שזה פרוטה מקודשת ותנא פלוגתא
גבי נטלתו ואכלתו למימר עד שיהא
באחת מהן מנינו נמי לתרוי' עד
שיהא באחרונה אלל לרב ושמואל
דאמרי באחת אפילו אחדת מקמייתא
נמי אמר ואפרטא דהתקדשי התקדשי
קאי ואוכלת אינטריכא ליה האי
באחת דברייתא היכי מיתרבי הא
בדך ברייתא לא תנא שום פרטא
דהא צו ובזו ובזו כללא חשיב לה
וכ"ע היכא דקתני עבד צו ובזו
צו ובזו דקתני גבי אוכלת עד
שיהא באחת מהן ואי אקמייתא
דאכלתנהו מיד נמי קאמר דאי איכא
בחדא שזה פרוטה מקודשת קשיא
הא הוה ליה מלוה: ה"ג הא מני
רבי היא דאמר ל"ש כוים כוים ונ"ש
כוים וכוים פרטא הוי. והך סיפא
דקתני צו נטלתו ואכלתו ועוד צו
ועוד צו תנא אחרינא הוא ואלו
היינו תנא דרישא ומציעתא וס"ל
כרבי ותנא אוכלת והוא הדין למנחת
ואוכלת אינטריכא ליה לאשמועינן
דלע"ג דמקרה הנייתה לא מקדשה
בפחות מש"פ ולהכי תנא צו צו
מרי וימני צו נטלתו ואכלתו ועוד
צו ועוד צו ותנא אם יש באחת
מכולן שזה פרוטה מקודשת משום
דס"ל התקדשי אכל חדא קאי התקדשי
צו התקדשי צו ועוד צו התקדשי
והך דרבי צו צוים בפי"ג במשמע

בשמיטת הזבח ציין ששחט ע"מ נחל
בתר לשון ראשון הו פיגול וחייצין
חייב להעמידה בעיסקא שזהא מאזי
לו קרקע שנקנה בכסף^ט אם אמר ליה
אחר דהך מלוה לא במלוה שיש לו
כסיפא לה מילתא למיסבציה. ולא קמא
מכל המנה אלא דינר לא כסיפא

וכו'.]

האיש מקדש פרק שני קידושין

מז.

מחט והכא מהי והיינו דקאמר גמרה חס אינו קדוש נשיות מחט
למה כתוב כלומר אי משום דעבר אמילתא דקאמר רחמנא כיון
דיצוקרא כתיב^א דהרימס את חלבז^ב ממנו כל חלב^ג דגן תירוס ויזהר
דמשמע שיש לו לאדם לתרום מן היפה ואם לא הביא מחלבז

פשיטת דעצער ח"כ נמה כתב
קרא (א) ולא תשארו עליו חטא דהרימכם
את חלצו ממנו פשיטא אלף ש"מ
לדחי תכניה לומר ק"ח דהתורם
הרעה על היפה דליכא שני תחלות
חטא שעבר על מה דקאמר רחמנא
דיתורם מן היפה וחטא על תרומתו
דהוא תרומה מן הרעה^ב והיינו
דקאמר מכלן לתורם מן הרעה על
היפה כו' (ג) לשון רש"י ה"ג בזו ובוזו
אם יש בבוזין ש"פ כו'. והאי
דפלגיינו לתרי דני רישא דקמני
נללו ומציעתא דקמני בזו ובוזו אע"ג
דמאן דמרייכו לו' י' בבוזין כו'
משום דקצעי לפלוגי במציעתא בין
אכולת למנחת כדמפרש ואזיל: לשון
רש"י הניחא ללו לרבא פרכין
אלף לעיל קאי דמתרנין דהיה
אכולת דמתניין לרב ושמואל קאי
ארישא ולר' אמי אסיפא: הא מני
רבי היא דאמר ש"ס בזית בזית וא
שנא בזית ובזית פראטא הוי. והך
סיפא דקמני בזו נטלתו וכלתו כמנ
יעוד בזו ועוד בזו הוה פראטא כמנ
המקדשי המקדשי ותנא אכולת
דבעין ש"פ וה"ה מנחת ואכולת
אינטיירכא ליה לאשמועינן דאע"ג
דמקרבא הנייתה לא מקדשה בפתות
משה פרוטה ולא היינו ת"ק
דמציעתא דמנא בזו ובוזו אס
י' (א) לו בבוזין שוה פרוטה
מקדשת לרבי פראטא הוה ובעין
ש"פ בנחת מנא אלף תרי תנאי
הוו ומי ששנה זו לא שנה זו מילתא
דרבי צפ"ב דזבחים (דף ז':)

פרטא הוי: אמר רב ^(א)המקדש במלוה אינה
אה ניתנה נימא כתנאי המקדש במלוה אינה
מקודשת מאי לאו בהא קמפלגי דמר סבר מלוה
בר מלוה לאו להוצאה ניתנה ותסברא אימא סיפא
ה אי אמרת מלוה להוצאה ניתנה במאי קני אמר
קים לה במילי אוחרי ^(ב)והכא במאי עסקינן כגון שאמר
ה ונמצא מנה חסר דינר מר סבר ^(ג)כסיפא לה
סבר לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה ואלא הא
תקדשי לי במנה ונתן לה דינר הרי זו מקודשת
אמרה לשמעתיא אמרי מנה חסר דינר כסיפא
מנה חסר תשעים ותשע לא כסיפא לה מילתא
זאומר לאשה התקדשי לי בפקדון שיש לי בידך
או שאבד אם נשתייר הימנו שוה פרוטה מקודשת
סת ובמלוה אף על פי שלא נשתייר הימנו שוה
שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר מלוה
הרי

כִּי־תֵלַח לַחֲמֹר וְכִי־תֵלַח בְּחֶמֶךְ הָיוּ לָהֶם שְׁמֵי מַחֲשָׁבוֹת וְלִרְצֵי יִהּוּדָה לְדֹאֵל
שֶׁנֶּה עֲשִׂין: **לְהוֹלֵאֵם יִשְׁנֶנָּה**. הַלֵּוֹה רֹאֵי הַלְּוִיָּהֶם בְּהוֹלֵאֵם וְאִנּוּ
יִשְׁתַּנֵּה הוּאֵל לֵה כִי דִידֵה וְלֹא יִיבֵד לֵה מִיִּדִּי: **וְזוּן בְּמֶכֶר**. אִם מֶכֶר
לְהַמְכֹּר וְנִמְרָה לֹא קָנָה הַלְּוִיָּהֶם אִם יִשְׁנֶה עֲשִׂין: **בְּמִיָּלִי אֹחֲרֵי**. דְּבָר
שֶׁ־לִּי בְּמִנֵּה וְנִמְנָא מִנֵּה חֶסֶד דִּינֵר וְאִתֵּר לֵה הִרִי הוּא עֲלֵי מַלְוָה:
כְּסִיפָא לֵה מִילֵּטָא. דְּדָרֵר מוּעֵט הוּא דִּינֵר מִמֵּנֶה: דִּרְ"א שְׁלֹא קָבֵלָה
אֲפִילוּ לֹא נִשְׁטִייר כּו'. מִקְדוּשָׁתָא בְּהֵי־הָא הִנֵּה דִּמְחִיל לֵה גִבָּה:
הִרִי

בעא. וכן נראה דעת הרי"ף והר"ם שלא הביאו זה. אינה מקודשת. אפילו

עין משפט
נר מצוה

ד א מיי פ"ה מהל'
אישות הל' כח סמג
שן מח טוש"ע אה"ע סי'
לא סעי' ו:

וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא שֶׁסָּם הַלֵּלִיג
וְהִלְכָה כֹחַ קְמוֹג שֶׁסָּם
וְשִׁעָה אֶהְיֶה קִי כֹחַ קְמוֹג
:1

טוֹשׁ"ע שֶׁסֶס סְעִי ו:

הגהות הב"ח

(f) תוס' ד"ה הא מני וכו' ש יש צבולין כז"ל ותיבת לו נמחק:

עזי רש"י

גלנ"ט [גלנ"ט]. בלוט.
ייכל"ן [אייכ"ל].
צטורבל.

תום' ר"י הזקן

[illegible]